

¡Influències! Voler influir, deixar-se influir...

Alfred Rubio, Metge i autor del llibre 22 Històries Clíniques de Realisme Existencial.

Influir o deixar-se influir és como una malaltia -gens lleu- de la llibertat.

A primera vista pot ser com un pugó, incòmode per a la planta però, aparentment, no mortal. I no obstant, pot anar-la corcant i esgotant irreversiblement.

Tota influència, quan es fica dins d'un, rebaixa la nostra plena llibertat. Llavors, les nostres accions no arribaran a la categoria d'actes humans, ja que aquests han de ser lúcids i lliures. Per suposat, cal definir bé què s'entén per influir. És ficar dins d'alguna cosa -que ja flueix des del seu propi manantial-, un altre fluxe diferent que arriba d'una altra font; o sigui, que per al subjecte que ho rep té un origen extrínsec. Si es barreja en nosaltres, aquesta altra corrent alienaria la nostra identitat i disminuïria l'autenticitat de la nostra llibertat. ¡I quantes vegades, a més, fins i tot la contaminen!

Tots hem d'obrar d'acord amb allò que pensem com a bo, ja que fer-ho així constitueix un doble exemple: primer, el de que un sigui coherent entre el pensar i l'obrar. I després, el que "proposem" -posem davant dels altres- un projecte de vida, però sense imposar-lo, respectant la llibertat de l'altre, perquè pugui ser, alhora, coherent amb ell mateix. Menys encara he de voler ficar-me, subreptíciament o subliminalment, dins de la seva pròpia voluntat. Com a molt, es pot aconsellar. Si el curs de la meua vida és bo, ja els convencerà d'això, ja ho assimilaran i ho faran seu. I podran tenir -si no els falla la voluntat per vici o per inèrcia- una nova actuació que serà novament coherent. Tota opció nostra té uns límits -tot allò humà els té- i aquí el límit és de respectar els altres com jo desitjo que em respectin.

¡I quanta gent, per tots els mitjans, ens voldria manipular! Dins mateix de les famílies, uns membres sobre uns altres. Tots volent que els altres pensin o facin segons la nostra voluntat, i quasi sempre segons la nostra conveniència.

Això mateix passa en tots els cossos intermitjos de la societat. Al treball o en el món de la cultura: modes, partits polítics, etc. Ens enganyen, ens suggestionen i ens encandilen. Troben lícit i acceptable qualsevol mitjà si així ens influeixen per als seus respectius objectius i interessos. Tot això es paga car, ja que, encara que no se n'adonin, ells mateixos, alhora, són influenciats per moltes reaccions d'aquells sobre els qui es voldria influir. Fins i tot les escoles

són, sovint, fàbriques de ciutadans del model que en cada moment els governs creuen millor per als seus projectes.

El lleure, que tant hauria de ser un "temps-illa" per obrar lliurement per gust o vocació, es veu envaït per una indústria del lleure que, amb la seva gran propaganda, ens envaeix i ens doblega als seus capricis o més o menys, subterranis negocis.

Moltes vegades els viatjes, esports, espectacles no estan al servei de l'home. Més aviat són activitats que han esdevingut petits déus que converteixen en or tot el que toquen per als seus senyors, i posen a l'home al servei de les seves pròpies especulacions. Molts d'ells, en lloc d'atendre netament i servir les justes apetències de l'home, les exploten egoísticament inventant-ne d'altres sense parar, i les imposen com a necessitats per ser feliç.

¡Proporcionem salut a la llibertat! Tinguem-ne cura dels diversos virus de les influències que la debiliten, que la robotitzen, de tal manera, que encara que sembli que seguim tenint intel·ligència, aquesta és com el que anomenem intel·ligència artificial, és a dir, programada per altres. I, a més, ens assequen el cor per donar-se i estimar.

Alguns volen influir potser de bona fe, ho justifiquen a vegades dient que ho fan pel nostre bé... ¿Quin bé? Mai es poden emprar medis dolents per aconseguir un bon fi. Encara que s'assolís, seria a costa de deixar un de ser plenament humà.

Influenciar seria com prostituir el bé, ja que primer s'ha prostituït -dominant-la o retallant-la- la mateixa llibertat.